Рік II. ч. [illegible] ...торок, 28. жовтня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-30 РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81	„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung. Administration; Reichsstrasse 34. Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.	ПЕРЕДПЛАТА в краю і за кордоном: місячно . . . . . . 6 зол. Курс 1 нім. марки = 2 зол., 5 чеських корон = 1 зол., 5 слов. кор. = 1 зол.

На Сході дальші успіхи

З ГОЛОВНОЇ КВАТИРИ ВОЖДА, 27. 10. Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

Наступальні дії на сході принесли, хоч погода несприятлива, дальші поступи.

В Донецькому басейні італійські війська зломили протиатаками спробу спинити наш похід вперед. Ворога відкинули назад з важкими кривавими втратами і він залишив у руках нашого союзника кількасот полонених.

Біля англійських берегів атакували боєві літаки минулої ночі ворожий транспорт під конвоєм між Ди Уош і дельтою ріки Гюмбер. Вони затопили один вантажник містоти 8.000 тон та поцілили три чергові великі торговельні пароплави так важко що треба рахуватися з їх втратою. — Дальші летунські атаки були спрямовані на портові області східної та південно-західної Африки.

Німецькі спадні літаки затопили цільною бомбою вночі під 26 жовтня біля північно-африканських берегів більший англійський воєнний пароплав.

Ворог скинув останньої ночі бомби на різні місцевості в північно-західній Німеччині. Цивільне населення мало, передусім у Гамбурзі та Бремені, врати в убитих і ранених. 9 англійських бомбовиків зістрілено. Майор Озо, командант одної летунської ескадри, добув 26. 10. свою сотну перемогу в повітрю.

—o—

Німецька армія займає Донецький басейн

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подало 26. X. ось що:

Обсаджування Донецького басейну іде дальше. Також на інших відтинках східнього фронту продовжується наступ.

Сильні ескадри летунства спрямували важкі удари проти зосереджень військ, укріплень та кольон ворога між Донцем і Доном, в районі боїв коло Москви та на схід Волхова. На далекій півночі знищили боєві літаки відтинки шляху Мурманської залізниці та баракові табори на півострові Рибальському. Підчас нічних налетів на Москву вони поцілили бомбами Кремль.

В морському районі довкола Англії знищило летунство останньої ночі 3 торговельні кораблі загальної містоти 12.000 тон. Інші боєві літаки атакували порти на західньому, південному і південно-східньому побережжі острову.

У північній Африці бомбардували німецькі боєві літаки з добрим вислідом військові обєкти Тобруку. Боєвих дій ворога над Німеччиною не було.

—o—

Фірер прийняв графа Чіяно

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА. — Фірер прийняв у суботу перед полуднем у своїй головній кватирі королівсько-італійського міністра закордонних справ графа Чіяно, з яким відбув розмову, що проходила в дусі традиційної приязні та старого братерства зброї між обома народами.

В розмові взяв участь міністер закордонних справ Німеччини фон Рібентропп. На його запросини граф Чіяно побуває кілька днів у Німеччині.

—o—

Наказ о. д-ра Тіса до словацької армії

БРАТИСЛАВА. — Голова словацької держави д-р Тісо видав наказ до армії, в якому, м. ін., каже:

Вояки! З нагоди відвідин у Головній Кватирі великого Вожда сучасної Европи та славної армії Адольфа Гітлера видаю цей надзвичайний наказ. Він є водночас висловом подяки, яку я вам висловлюю в імені словацької республики за те, що про вірність, здібності та совісність словацьких вояків мають відповідні станиці німецької сухопутньої армії і летунства найкращу гадку та висловлюються про них з найвищим признанням.

Прийміть це до відома з запевненням, що у вашій зразковій боєвості та у ваших одушевлених для батьківщини чинах бачимо відбитку розквіту свідомого своєї вартости, чесного народу, який виконує аж до останніх консеквенцій свої зобовязання. Надходить час, коли великий бій проти несамовитої потвори, яка загрожувала найшляхетніші ідеали людства, закінчиться переможно. Так, як ми досі в цій боротьбі видержували, так достоїмо ми в ній аж до кінця і докажемо, що ми є гідні відзначення з боку великого Фірера німецького народу Адольфа Гітлера та що ми виконуємо з честю завдання, які ми приймаємо на себе. Перемога нашої зброї означає перемогу нової Европи, в якій словацький вояк запевнив свому народові почесне місце.

Мільйони совітських утікачів над Волгою й Уралем

ТОКІО. — Згідно з оповіданнями втікачів, що прибули з Владивостоку до Японії, простір між Уралем та Волгою — як подає „Йомюрі Шімбун" — переповнений втікачами. Кількість їх обчисляють на 5 мільйонів. Вони мандрують від міста до міста і зі села до села та наче якісь дикі собаки шукають їжі. Ніхто не турбується ними і вони кинені на поталу голодові та морозам. Совітський уряд не має ніяких засобів, щоб злагіднити цю нужду і тому збільшаються голоси проти режіму Сталіна. Цікаве теж при тому, що в міру цього, як німецький наступ іде вперед, ростуть і релігійні настрої в народі.

—o—

Лицем до европейської християнської культури

Період т. зв. українізації в совітській Україні, що закінчився в 1930 р., знайшов деякий відгомін і в церковній ділянці. Кажемо, деякий, бо до українізації церковного життя й до усамостійнення Православної Церкви ніколи там не дійшло. Це, очевидно, не лежало в інтересах ворожої до християнства і явно безбожницької большевицької Москви. Московський патріярх Тихон в 1922 р. потвердив тільки „автономію" Православної Церкви (патріяршої) в Україні чисто з церковно-політичних причин, а саме для противаги проти української Автокефальної Православної Церкви (архиепископа Липківського, якого патріярх Тихон вважав неканонічно висвяченим, себто т. зв. самозванцем), що як суто українська церковна організація скупчувала біля себе щораз більше українських вірних. Тодішний большевицький курс в Україні не ставив їй хвилево більших перешкод, що за якийсь час змінилося і ця Церква розпалася.

Та канонічні межі цієї „автономії" не були докладно означені й вона була щораз більше обмежувана. До Києва післав московський патріярх, як „митрополита всієї України" Михайла Єрмакова, росіянина. По смерти митрополита Михайла в 1929 р. московська патріярхія вже не визначувала екзарха до Києва, а останній київський митрополит Констянтин, також росіянин, що помер перед німецько-совітською війною, звав себе митрополитом київським, уже не „всієї України". Довший час жив у Києві схимо-архиепископ Антоній, також росіянин. Тепер у Києві епископа нема. Зате до останнього часу був в Одесі архиепископ Анатолій, українець із походження, але російських переконань, а в Полтаві проживає архиепископ Микола, українець, без виразного українського обличчя. На території давнішої Совітської України, поза цими епископами, більше епископів Православна Церква під цю пору не має.

Щодо Волині — то за большевицьких часів в рр. 1939—1941 волинська Православна Церква була оголошена окремим західньо-українським екзархатом Московської Патріяршої Церкви і нею правив як її екзарх митрополит Николай (Ярошевич) здається, з походження українець. Тоді висвячено в епископи двох архимандритів із Почаївської Лаври: Пантелеймона (колишнього галицького москвофіла Рудика) і Веніямина (росіянина). До війни в 1939 р. правлячим епархіяльним епископом на Волині, крім двох повітів — любомльського і ковельського, які з днем 1. січня 1939 р. приділено до варшавсько-холмської епархії і Почаївської Лаври, — був архиепископ Олексій (Громадський), українець, а його вікаріями були епископ луцький Полікарп (Сікорський), українець, та епископ острізький Симон, росіянин. За большевиків епископи Симон, Пантелеймон і Веніямин рахувалися, згідно з наказом московської патріярхії, „напів-самостійними" („полусамостоятельними") і кермували призначеними їм частинами епархії під доглядом екзарха Николая. Під його ж до-

глядом були й два вікарні єпископи: луцький Полікарп і камінь-коширський Антоній (Марченко), також малорос, що одержав тоді титул архиєпископа. Архиєпископ пінський Олександер (Іноземцев), росіянин, був звільнений московською патріярхією зі своєї єпархії, як казалось — з причини старости, а пінську єпархію поділено на дві — пінську і берестейську, що політично входили вже в склад Совітської Білоруси.

В західньо-українській церковній області не було за большевиків єпископа з правами обласного митрополита, бо й екзарх Николай не мав цих прав. Усі єпископи Західньої України мусіли погодитись на підпорядкування московській патріярхії та підпорядкування її розпорядкам. На тиждень перед сучасною війною екзарх Николай відїхав до Москви, не давши нікому з єпископів ніяких доручень.

Короткий большевицький режим захитав доволі поважно Православною Церквою на Волині. Значну частину церков большевики замкнули, формально з причини незаплачення великих податків, наложених на церкву. Поведено й безбожницьку агітацію. І підчас цього короткого большевицького володіння виявилося, що православна віра в масах не дуже то захиталася, за це недописала частина духовенства. Деякі одиниці виреклися прилюдно в церкві свого духовного звання, оплювали й потоптали на очах своїх парохіян хрест і свої церковні ризи, заявляючи, що досі обманювали, як священики, своїх вірних. Чимало зате священиків скинуло зі себе духовну рясу і не ставши явними апостатами, пішли на службу до большевиків, без відома свого владики. Були й такі, що за відомом єпископа пішли на большевицьку службу як дрібні урядовці в цивільному одязі, але не зірвали з церквою. Були й такі численні мудрагелі, світські особи, головно дяки, що ставили потайки на дві карти. Певну кількість таких владика Олексій висвятив на священиків. Вони сховали грамоту свого свячення й за большевиків не виконували ніяких священичих обовязків, бо не хотіли наражуватися й ждали на кращу коньюнктуру. Зате тепер предкладають грамоту... й домагаються парохій... Ясно, що з тих хитрунів Православна Церква не матиме ніякої користи, хіба шкоду.

Супроти такої дійсности упорядкування Православної Церкви вимагатиме не лише багато праці, але й багато посвяти. Тут у першу чергу мусять знайтися відповідні єрархи і виховники духовенства, що не порушуючи церковних канонів і традицій, зуміють надати Православній Церкві виразне національне обличчя і звернути її лицем до європейської християнської культури, відвертаючися раз на завсіди від тієї — по своїй суті азійської — Москви...

Д-р Ст. Баран.

Фонд Українського Студента — це живий капітал української спільноти.

ТРИ ВАЖКІ ВТРАТИ АНГЛІЙСЬКОГО ЛЕТУНСТВА.

ЖЕНЕВА. — У третьому тижні жовтня занотувало англійське летунство три важкі катастрофи в трьох частинах світу. Командант ескадри Воткінс, звязковий старшина між англійським генеральним штабом у Малях та голяндською начальною командою у Сх. Індії, впав у палаючому літаку типу „Локгед" кількасот метрів від летовища в Батавії. Три дні після цієї катастрофи в Гол. Індіях, повідомив „Дейлі Експрес" із Капштаду про смертельну катастрофу генерала бригади Іді, голови англійської військової місії в півд. Африці. Ця летунська катастрофа сталася в Наталю. Чергового дня приніс врешті „Таймс" вістку з Торонта про смерть команданта ескадри Вілмута, члена начальної команди в летунській військовій школі в Юпленді біля Оттави, що теж був визначною особою англійської внутрішньої політики.

Велика промова Генерал-Губернатора д-ра Франка

з нагоди других роковин існування Генерал-Губернаторства

КРАКІВ, 27. 10. — З нагоди других роковин утворення Генерал-Губернаторства відбулося 26. жовтня на замку в Кракові урочисте свято, підчас якого Генерал-Губернатор д-р Франк виголосив велику промову.

В урочистості брали участь найвищі достойники Генерал-Губернаторства, серед яких між інш. був міністер Німеччини д-р Сейс-Інкварт, державний комісар голяндських земель.

Генерал-Губернатор представив у своїй промові в загальних нарисах політично-державну структуру Генерал-Губернаторства і дав перегляд найважніших потягнень виконаних в останньому році праці у краю. У цій хвилині — говорив д-р Франк — коли большевицький велетень наближується до загибелі внаслідок неправдоподібно важких ударів, які йому завдала переможна німецька армія Адольфа Гітлера, у цій хвилині ми тут в Генерал-Губернаторстві можемо ствердити, що ми покінчили працю консолідації і відбудови на терені цілого краю. Перед двома роками Генерал-Губернаторство уявляло собою картину воєнного знищення, сьогодні — промисл і все господарство краю виказують незвичайний розвиток і якнайкращі надії на майбутнє.

В цьому році сталась подія, яку я назвав би відкриттям німецькою армією Сходу і знесенням якоїсь штучної межі інтересів, що змінило зовсім ролю Генерал-Губернаторства: ми стали помостом між Заходом і Сходом.

Прилученням области Галичини, Генерал-Губернаторство придбало дальший важний осередок прохарчування і господарства. Завдяки жертвенній співпраці всіх урядовців цеї округи, Галичина могла стати в короткому часі образом привереного порядку. Завдання, що стоять перед Генерал-Губернаторством в третім році його існування, це дальша співпраця у всіх ділянках для перемоги Адольфа Гітлера. Те, що постійно плянується, що піднімається, що вважається необхідним, те все оцінюється після одної мірки: чи це діло може якимнебудь способом прислужитись перемозі? Щойно після перемоги цей державний організм, яким є Генерал-Губернаторство покажеться в цій своїй силі та красі і різноманітності свойого краєвиду. Жнива цього року перевищили жнива з минулого року. Сталося це головно завдяки енергійним працям у цій ділянці. Завдяки тому Генерал-Губернаторство може під теперішню пору не тільки само себе прохарчувати, але може помочи, щоб необхідні харчеві потреби, які повстають у звязку з воєнними обставинами покрити власними силами. Це величезний і незвичайний осяг!

У дальших своїх річевих міркуваннях Генерал-Губернатор д-р Франк підкреслив енергійну діяльність урядових чинників Генерал-Губернаторства у всіх ділянках, зокрема незвичайні осяги в праці Східньої Залізниці та розвиток комунікаційної сітки, промислової продукції оліїв в Генерал-Губернаторстві, яка осягнула незвичайну висоту.

На окрему увагу і признання — говорив далі д-р Франк — заслуговує фінансове господарство Губернаторства, яке під теперішний час не виказує майже ніякого недобору. Бюджет Генерал-Губернаторства покривається цілковито у власних рямках. Точним доказом загального довір'я до фінансового і державного господарства Губернаторства є повна довірливість до вартости злотого.

Генерал-Губернатор звернув також увагу на факт, що без огляду на труднощі воєнної натури виконано вже і виконується далі на терені всього краю ряд на велику міру ведених будівельних робіт.

„Мушу підкреслити з признанням — сказав д-р Франк — льояльну співпрацю десяток тисячів українських і польських працівничих сил у державних урядах, адміністрації і комунікації. Виказали вони витривалість у праці і почуття обовязку. Зокрема заслуговує на вирізнення „Українська Служба Батьківщині" і „Польська Будівельна Служба".

„Таким чином — закінчив свою промову Генерал-Губернатор — можемо увійти в третій рік Генерал-Губернаторства з почуттям гордости, а якщо ще очеркнемо майбутній розвиток Губернаторства, як працю краю автаркічно-економічного в рямках Німеччини, то тим способом шлях розвитку Генерал-Губернаторства буде вже зовсім визначений".

На закінчення державної урочистости Генерал-Губернатор д-р Франк в окруженні вищих достойників Генерал-Губернаторства і армії прийняв дефіляду військових віддітів на площі Адольфа Гітлера. В урочистості взяли м. ін. участь в характері почесних гостей ранені мадярські і словацькі вояки зі східнього фронту.

—o—

„Львів вернувся до західньої культури"

ЛЬВІВ. — „Знищення большевизму — це відродження поняття людяности на землі — сказав Ген. Губернатор д-р Франк у своїй промові, виголошеній в будинку колишнього галицького сойму на урочистих зборах усіх адміністраційних службовиків Галичини. — „Що було б сталося зі Львом, якби большевики залишилися були в ньому довше? Львів це останнє місто европейського характеру на сході і оце тепер він знову опинився в орбіті західньої культури".

—•—

Білянс втрат Совітів після бою Білийсток — Мінськ.

БЕРЛІН. — „Багато дивізій знищено", так подавав звіт Головного Командування Збройних Сил з 3. 7. 1941 р. про хід подвійного бою біля Білостоку — Мінська, який започаткував цілий ряд великих окружаючих боїв на східньому фронті. На побоєвищі біля Білостоку і Мінська розбито сам квіт сконцентрованих на середущому відтинку фронту приготованих совітських армій. Між знищеними одиницями совітських військ були 6, 8, і 17 дивізія стрільців, які пішли в німецький полон, оскільки їх не вибили в боях. Німці знищили також 20, 27 і 2 совітські дивізії стрільців, Така сама доля стрінула 86, 108, 113, 155 і 209 дивізію стрільців. 11 совітських дивізій стрільців знищено при цьому першому великому зударі німецьких і совітських армій. Совіти втратили при кавалерійських наступах дві свої найкращі кавалерійські дивізії: 6 і 36. Втрати совітських панцирних військ були велетенські: 3 дивізії: 3, 7 і 25 панцирна дивізія цілковито знищені.

11 стрілецьких дивізій, 3 панцирні дивізії і дві дивізії кінноти — це був білянс втрат большевиків після бою Білийсток — Мінськ. З побоєвищ пішло в німецький полон 324.000 совітських вояків.

На Схід

V*

Виїхав сьогодні з Житомира — відвідати рідний хутір, що його не бачив уже двадцять три роки! Переїзджаю через Чернихів. Ні село, ні містечко наш Чернихів, але було в ньому недавно до чотири тисячі душ жидів. Тепер ані одного. Залишився по большевиках парк „отдиха", зроблений на місці торговиці. Чернихів, колись маєток Немиричів, мав панську алею осокорів, довгу на три кілометри. Осокори були такої грубости, що пень мусіло обіймати нераз 3—4 людей! Тепер є щоправда малесеньке „место отдиха" (для жидів), але з алеї осокор (на 3 км!), ні одної! Все вирубали, подібно як і ліси довкола. Околиця через те зовсім змінена так, що просто здається: їдеш чужиною, якої й не видав ніколи в житті! Шлях не відновлюваний ще з 1914 року... Проте залишилася церква з вежами. Коло хат нема ніяких ростин, ні садку ні городця — на московський лад, щоб „бил шірок прастор!" Сіґнум темпоріс большевицького часу: коршма, яку держали за царя жиди, перемінена на канцелярію колхозу, який мали теж жиди... Значить була лише „зміна варти". Ясно, що коршма-колхоз стоїть проти церкви...

Ідемо дальше. Ось тут уже повинна бути наша хата-хутір, шість десятин поля, яка десятина саду, величезна пасіка — все обведене тином, люті пси на припоні... Кажу шоферові, що покажу йому, де має стати. Але село кінчиться, останні хати минули ми, а нашої хати нема... Спиняю авто і прошу прохожої, чи не показала б мені, де тут живуть Єфременки. Вона відводить мене шість хат назад та показує на нечувано обдерту хату. — Це тут!

Саду нема вже ніякого. Клуні теж, ні пасіки. На наших 6 десятинах поставили шість інших хат, щоб не було й знаку, що тут жив кулак...

Заходжу в хату. Сестра моя дивиться на мене перелякана й не пізнає... — Сестро, це ж я, твій брат Федір, що пішов з українським військом у 1919 році! — Ще хвилинку недовірливо дивиться на мене, а тоді... Тоді кидається до мене, цілує руки мені, дотикається мене, мов святих мощів. Але не так, як торкаються їх побожні миряни, а так як торкались юродиві: нагально, істерично, якось так, немов шукає уздоровлення, помочі, захисту... І притім істерично ридає та кричить, кричить. То моє імя, то знов щось, чого не розумію, то знов: — Глянь, що вони з нами зробили!

Крик сестри стягає село на рятунок. Атож заїхали якісь чужинці автом і мабуть кривдять Домку. Але справа помалу виясняється, щораз більше знайомих приходить мене вітати. І так же, як і сестра, дотикаються мене побожно, і так же — плачуть... Сцена така, що й моєму товаришеві німцеві, який по-нашому не розуміє, стають сльози в очах! Пішла вістка по селі, що приїхав Федір Єфременко. Зійшлось усе село! Не було лише двох — бувшого голови сільради й ще одного комбеда...

Помалу довідуюсь, яке нещастя я спровадив на родину. За мою приналежність до петлюрівської армії родину страшно переслідували. Трьох братів розстріляли, останнього 15 днів перед самою війною. Четвертого засудили на досмертну вязницю за саботаж: він був бригадиром управи хмелю й якраз мушка обіла хміль, значить: саботаж... П'ятий брат рубає ліс десь коло Архангельська, шостий сидить у Херсоні, у вязниці...

Пасіку спалили на опал, сад теж, навіть підлогу в трьох кімнат (усіх було чотири) вибрали... „Розкулачили" їх зовсім так, що коли б не моїх сто долярів, що я їм був вислав у 1933 голодовім році, то були б тоді з голоду померли. За ті доляри було допитів і допитів, але бодай пережили страшний голодовий 33 рік. Не приходилось людей їсти, як отой селянин у селі Слабові, що зїв рідну жінку й дитину й аж, коли засідався на дитину сусіда, приловили його. З цього ж часу й пішло найгірше прокляття: а, щоб ти людоїдом став!

(Зустрічався я пізніше з тим новочасним проклоном знов у Житомирі — „замість сонетів і октав"...)

Шваґра вивезли до Архангельська, де він помер, а жінку його з пяти дітьми викинули з хати на вулицю. (Це називається: большевицька гуманність і піклування людиною — гл. сталінська конституція...) А найстарша дитина не мала ще десяти літ!

Розказують і плачуть і знову ж отой рефрен: — Глянь, що вони з нами зробили!.. Колись Франко в „Панських жартах" описував радісний Великдень по знесенні панщини:

„Так бачилось, що вік ми ждали,
Аж дотерпілись, дострaждали,
Що Він воскрес — посеред нас.
І так якось зробилось нам
У душах легко, ясно, тихо,
Що бачилось, готов був всякий
Цілій землі і небесам
Кричать, співать: минуло лихо!
Найзліщі вороги прощались,
Всі обнимались, цілувались,
А дзвони дзвонять, не стають!
А молодь бігає, мов пяна,
Кричить що сили в кожний кут:
„Нема вже панщини, ні пана!
Ми вольні, вольні, вольні всі!"
Ба й дітвора, що в старших баче
Й собі вигукує, неначе
Перепелята по вівсі."

Здавалось мені, коли я це читав, що воно таке екзальтоване, паперове, літературне. А ось життя, правдиве реальне життя змалювало мені подібну сцену.

Оповідають далі. Товариші за допомогою сільської босячні й лежнів винищили основно „кулаків"-середняків. Усякі ледарі з комнезамів діставали по дві до чотири тисячі рублів „допомоги", а з нас стягали тисячі податків. Сільську аристократію, поможності винищили. Старші люди пови-

*) Гл. „Кр. Вісті" чч. 233, 284, 236 і 238.

ЮРІЙ КОСАЧ. 4)

Рубікон Хмельницького

Простора, але низька, кімната в пивниці Артусового Подвіря зайшла голубиною млою; чадно було тут від шорстких лицарських голосів, від пяного крику й дотепу грачів у кості, від писку веселих дівчат, що вкорочували нудьгу воякам-шкотам із реґіменту Олександра Леслеуса.

„Фатум тягне до війни,
це Фортуна-пані,
нам потіха у вині,
нам розрада в Ганні.
Шпар, шквар, хвацько праж,
тни, рубай, січи...

— співали шотляндці, розкинувшись на ослонах, перед ватраном, де пражився баран, розпершись за столами, розкрячивши ноги в велетенських ботфортах. Сиділи, здорово вже пяні, обнявши котрий дівку, вальотну маркетантку Марту, котрий побратимові вткнувшись носом у дуже рамя. Був бо це затяжний полк, що недавно лишень відслужив рік у Торстенсона, лежав тепер у Геданумі, ждучи, поки Леслеус не підпише нового контракту: з московським царем, із князем Радивилом або Володиславом IV.

— Дай батькові вина, — крикнув телепень у шоломі, довжелезний та худий як тика, досягаючи сливе склепіння; — може скоріше вирішить, куди нам іти: у Москву чи в Варшаву!...

— В Московії померзнемо всі мов цуценята! — відізвався гарний молодик у білому колеті, сильно скропленому вином. — Там кружи мерзнуть у леті, я в Московію не піду, хоч би цар тридцять талярів давав за вершника. До того жінки там, як кажуть, порослі хутром на грудях і на спині.

— Але й до Варшави не підемо, — загудів опецькуватий короткий райтар із обличчям і карком вепра. — Кажуть, Володислав IV. убогий, мов церковна миш. Французька повія, з якою він оженився, пограбувала йому ввесь польський скарб і роздала своїм коханкам, а він без пива й свічок сидить у замку. Хлопці, що позаторік із поляками під Охматів ходили, оповідали, що ні шеляга за песячу службу не одержали. Слухай, батьку, Олександре Леслей! Ти чуш мене?...

Він звернувся, вийшовши на середину кімнати, до сивавого капітана, що грав у кості з молодими панцирними поручниками. Той підняв брови, поглянув любязно й засміявся.

— Краще чортові в пельку, як до Польщі, капітане! Мені винні вже три імператори й дванадцять королів невиплачений жолд, я вже сказав раз — баста! Макбетів полк знає собі ціну!...

— Все буде гаразд, Монтеґю Ортлей-Ведмежа Лапо, — посміхнувся Леслей, — пий та мовчи! Я думаю за тебе. За дурницю ніхто з нас не буде сікти.

Монтеґю Ортлей утихомирився. Марта подала йому добрий збан браги і він, перекрикуючи інших, непевним та хриплим голосом, вимахуючи збаном, що його держав у одній руці, та одбиваючи такт рапірою, що її мав у другій, загримів до пісні:

„Фатум тягне до війни,
це Фортуна-пані,
нам потіха у вині,
нам розрада в Ганні...

Жолдацтво Макбетового полку розважалось. Місяць довілля в Данціґу дозволив полікувати рани, обшитись та причепуритись, бо прийшли сюди із Баварії голі й босі, тільки в одних шоломах, хоч гроші мали. Про борги Ведмежа Лапа брехав: від одного Торстенсона принесли добру калитку дукатів тай московський резидент виплатив їм на рахунок майбутньої служби кожному по 10 талярів у ралець від царя. Затяжні брали гроші, але Леслей не спішився підписувати контракту. Мав якісь свої, нікому невідомі пляни. Хлопці, хоч і ремствували в очі, знали, що їх не продасть. Ходили з ним уже 12 літ, і то під різними прапорами: били шведів з імперцями, щоб за рік бити імперців з французами, ставали на службу в данського короля Християна, щоб потім мотлошити його піхоту під Бернардом. Від смерти Валленштайна, що був другим по батькові Леслеєві полководцем у світі, не мали іншого пана і йшли тільки туди, куди повів. А він туди, де більше платили.

В одинадцятій годині Леслей згорнув кості і підвівся. Кинув хлопцям пригоршу ґульденів на ґулі й подався геть. В пяному чаді зостались земляки із хмільним украй Ведмежою Лапою, панцирники поручниками й райтарами короля Макбета.

Під ліхтарнею, зараз за рогом, його чекали вже дві постаті в довгих кереях. Ґуторили, ждучи його. В світлі ліхтарні видно було їхні обличчя. Один, у шляхетському одягу, під широкополим капелюхом із перами, мав йовіяльний вигляд миролюбного посадника, що дбає про довірене йому місто, родину й передусім про себе самого. Посміхався влесливо, проте знав собі ціну, очі були рахманні, але вміли в один мент стати колючими. Другий був із реґіменту Леслея, сутулий вояк у шоломі, що його стрічка ховала жаско перебитий ніс. Щітиною стирчали вуси й колюча, щітиняста борідка прикривала посічене обличчя. Був неймовірно худий, сама шкура й кості, лице посіріло від вітру, пороху й сонця, але очі вабили: спалахували блискавицями, був у них вогонь, що його ніхто не вгасив би.

(Далі буде).

мирали (явище в Совітах нормально-загальне); коли до війни в селі було повно понад 80-літків, то тепер людей поза 60 літ немає зовсім... Підчас 1933 голодового року в селі вимирали з голоду цілі родини... В цьому ж році людоїди ходили „на полювання" так, що люди по селах, а навіть і в Житомирі, вночі з хат не виходили, з дітей, то і вдень не пускали. Бувало зайде ніч, то двері попідпирають і з сокирою в руках ждуть, чи не йде людоїд мордувати...

Слухав я цього оповідання і здавалось, воно взяте з жахливої збірки Едгара По чи Е. Т. А. Гофмана. А проте була це правда, жахлива правда. І здавалось мені, що знову бачу мапу майбутньої Европи, що її видрукував англійський часопис „Трут" у 1890 році ще; а видавцем цього часопису був масон Анрі Лябушер. На тій же мапі на місці Росії був напис: Рашен деверт — російська пустиня! І пригадались мені далі слова жида Семюела Рота („Ню енд Форевер" — Ню Йорк 1925, стор. 55 і дд.)*) про майбутнього володаря, який покарає тих, що колись гнобили жидів: „А в Росії пощадить він лише немовлят і анальфабетів — решта стане тільки велетенськими цвинтарищами Москви й Петрограду. З Польщі й України зробить гидку пустелю й усіх жінок цих країн знасилують, заки ще вбють їх, на спомин того, що колись зустріло серед них безборонний (жидівський) нарід".

Не багато вже бракувало, щоб слова цього масона справдились щодо йоти: а то ж, чи не насилують уже дикі племена в Казакстані наших жінок, що їх туди жидокомуна вивезла? Пятнацять на одну жінку...

До такого то „раю" довели большевики нашу квітучу Україну. Поля в ній родили не для дітей її, а для жидів, чи там властиво „евреїв" (за слово „жид" давали три роки „допру" — дому поправи!)..

А проте село не піддалось. Саме діти куляків покінчили вищі школи, а діти лежнів так і залишились на тому ступні, що й були... А кінчили їх з неймовірними труднощами: от мою сестрінку на останньому році школи хотіли викинути зі школи за те, що я петлюрівець; тільки зміна директора школи й швидке закінчення шкільного року дало їй змогу покінчити науку.

Але й морально села не заломила большевицька босячня. Найважніше: не розбили родинного життя: в кожній родині (по 1933 році!) вже є по пятеро, а то й восьмеро дітей! Венеричних недуг у селі нема! Значить і фізично не знищили нас, коли не рахувати тієї істерії, що її я був свідком при зустрічі з сестрою.

Сестрінки, що не бачили мене ніколи, бо народились по моєму виїзді, а все ж таки приходилось їм за мене терпіти, про що я вже вище згадував — якось набожно доторкаються моєї одежі й випитують, випитують... Видно в них цікавість до світа заходу, якого вони ніколи не бачили, тільки чули про нього саме лихе... І ось тепер цей світ при них і не такий, як вони його „повинні були" бачити... Маю враження, що я між первісними людьми, які вперше бачать европейця... Не зустрічаю вже лише нашого українського національного українського національного одягу: все повбиране по-міському, на „інтернаціонально"...

Сміявся колись Хвильовий з жінки-філістра: „Я знаю — каже вона до доньки чекістки — „чого ти хочеш: тобі б як би Ленін і Троцький і товариш Раковський прикрили усі учреждення, а папашенька без шматка хліба зостався... Ну, ні: вони люди розумні і симпатичні, цього сурйозно не зроблять..."

Направду, то вони не були такі симпатичні, але сурйозні, то таки були. Все ж таки папашенька переміг: куляк остався і діти його сьогодні по учрежденнях референтами а а лежнів-босячні скалки летить.

(Далі буде). Федір С. Єфременко.

*) На цей цитат покликується м. і. відомий ідеолог націонал-соціялістичного руху А. Розен.

З голосів преси

Українські балки — масовими могилами большевиків

Відомий воєнний звітовик Людвик Серторіюс помістив у щоденнику „Берлінер Берзен-Цайтунг" з 23, X, ц. р. ч. 497 свою чергову кореспонденцію п. з. „Битва над Озівським морем". Перша її частина описує погром большевицьких частин в українських степових балках Зміст тієї частини дописy такий:

„Побережжя Озівського моря легко похвильоване і майже без дерев та кущів. У багатьох місцях видно в землі довгі на кілометри щілини, відкриті яри часто глибокі на 50—80 метрів, величезні ерозійні борозди, що їх вода повирізувала впродовж сотень і тисячей літ в лесовій глинці. Найчастіше видно їх щойно тоді, коли стати безпосередно над їх берегами, що зовсім несподівано і стрімко спадають униз. Українець називає ті щілини „балками". Вони надали тут війні зовсім окремий характер. Підчас битви з окруженням, якої переможне закінчення ми саме пережили, такі балки стали масовими могилами для багатьох тисячів совітських вояків. На вузькому просторі між містами Оріховом і Берестовим німці окружили дві ворожі армії. Їх неймовірно хаотично перемішані відділи намагалися мабуть більше як у 12-ох випадках використати ті щілини для своєї втечі. Піхота в довгих і широких рядах, перемішана з безліччю кінних і змоторизованих поїздів, перемінилася у юрби, що гнані панікою, протискалися вузькими ярами на схід і південний схід. Тільки невеличким большевицьким відділам, які тут і там використали сприятливу охорону нічної пітьми, вдалося таким чином прохозвнутися через одно з ок сіті німецького окруження. Але для головної маси ворога балки стали мишоловками і масовими могилами. При виході з балок большевицькі лави вганялися в саму середину вогню німецьких скорострілів і гармат, що ширили жахливе знищення. Підкошені ряди, що були на самому переді, летіли на землю наче стеблина під косою женця. Що ішло за ними, інстинктовно хотіло вертатися назад, але зустрічалося із ще міцнішим натиском мас, які хотіли видертися на вільне місце з глибини яру. Все те знову кидалося вперед і в німецький вогонь. У тій метушні пручалися коні, що наче подуріли і заривалися в землю поперевертані вантажники і гармати. І знову косила смерть. Незабаром виростали при виході з балок справжні гори трупів, гори мертвих людей і звірят. Побіч того в дикому і гротесково-жорстокому хаосі потороцені вози, поперекидані гармати і авта, що палахкотять вогнем. Що накінець вже не встигло перейти через ті перешкоди, які стали просто не до переходу, те щоправда врятувалося від смерти, але не від полону".

„Рай" за Уралом

У „Берлінер Берзен Цайтунг" з 25. X. ц. р. ч. 500 появилася така телеграма:

„Згідно з останніми вістками з СССР. у так званих нових промислових совітських округах на Уралі і в західній Сибірі панують відносини, які годі описати. Останніми тижнями перекинули на Схід з найбільшим поспіхом фахових робітників з тих промислових округ европейського СССР., які вже пропали для большевиків або, які загрожені. Але тут за Уралом нічого не підготовили, щоби тих робітників прийняти. У Свердловську, Уральську та в інших промислових осередках зовсім не подбали, щоби приготовити якісь приміщення для робітників зі заходу. Всі ті робітники виставлені без ніякої охорони на зимно, що вже постійно збільшується. Біля Свердловська тиборують під відкритим небом у ямах у землі тисячі робітників. Немає що і казати, щоби в тих відносинах поставити нових робітників за працю у виробництві. Наперед треба створити бодай найпримітивніші підстави, щоби ті робітники бодай могли зберегти своє нуждене життя."

Сензаційна скорість німецького походу

ЖЕНЕВА. — В англійському тижневику „Ді Ілюстрейтид Ландинс Нюс" Кирило Фолс займається военною ситуацією большевиків і стверджує при цьому, м. ін., що скорість німецького походу була „сензаційна". Хоча Орел був яких 100 миль віддалений від німецьких ліній, уже цей Орел впродовж кількох днів був у німецьких руках. Також і інші важні комунікаційні точки з Москвою, Брянськом, Вязмою, Калугою і т. д. були зайняті дуже скоро. Це мусіло мати розторощуюче враження та вплив на совітські комунікаційні лінії, а передусім, коли взяти під увагу, що жахливі налети німецьких летунських сил одночасно зверталися на вузлові комунікаційні точки в запіллі. Німецькі летунські сили з певністю атакували дуже відважно.

До Англії не дійшли подробиці про те, щоби можна було докладно переглянути ситуацію. Все залежить від того, як далеко німці знищили совітську армію. Коли цифри, подавані німцями, були б правдиві, то дійсно маленькі надії для Москви. Нова офензива вже цілком непотрібна, бо кожний організований спротив Совітів перестав уже в цьому випадку існувати. В цій хвилині панує назагал в Англії песимістичний настрій, бо те, чого доконали німці протягом трьох місяців на військовому полі, є чимось „найбільш екстраваґантним у німецькій військовій історії. Критики однак, які постійно пробували зменшувати німецькі успіхи, або їх деформувати, схожі на воробців, що посвистують на дахах".

—o—

Похід уперед

БЕРЛІН. — Серед поганих атмосферичних умовин і на поганих дорогах німецькі війська посунулися на середущому фронтовому відтинку дальше вперед, хоч большевики ставили завзятий опір із розбудованих і глибоко розчленованих становищ. Одна одинока німецька дивізія знищила при цьому в двох днях боїв 18 совітських повзів. Про успіхи німецьких військ свідчить те, що вони взяли в полон 6.500 большевиків і захопили 71 гармат. Впродовж акції очищування 23. 10. німці взяли багато полонених і здобули більші кількості военного матеріялу.

Всі спроби совітського летунства перешкодити цьому були успішно відбиті. В районі одного тільки німецького корпусу зістрілили протилетунська артилерія і одиниці піхоти 3 совітські бомбовики і 8 ловецьких апаратів.

Одна панцирна дивізія знищила 575 сов. повзів

БЕРЛІН. — Німецькі панцирні війська вибороли собі підчас походу проти большевиків недвозначну перевагу над совітською панцирною зброєю. Ось так одна панцирна дивізія сама розбила в дотеперішніх боях на Сході в кількох великих панцирних боях 4 совітські дивізії. Війська цієї німецької дивізії знищили в тих боях разом 575 повзів, з того 67 дуже важких. Відділ панцирних стрільців цієї дивізії і одна компанія одного з панцирних полків знищили вд 22. червня до 7. 10. по 108 ворожих повзів.

—o—

НОВИНКИ

КАЛЕНДАР

ЖОВТЕНЬ.
28. Вівторок — Пр. Євтимія
29. Середа — Мч. Лонгіна

— УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ у Кракові пошукує дві добрі машиністки до української і німецької машини. Рефлектуємо тільки на добрі сили. Платня згідно з умовою. Зголошення просимо слати на адресу: Український Центральний Комітет, Краків, Зелена ч. 26/5. — Директор Канцелярії УЦК. 3—3

— СПРАВА ПЕРЕНЕСЕННЯ УЧИТЕЛІВ ДО ГАЛИЧИНИ. Подаємо до відома учителям, які бажали би перейти до праці в Галичині, що справа перенесення належить до компетенції Шкільної Влади й покищо вона цілком не актуальна. Український Центральний Комітет у Кракові не буде робити в цій справі ніяких заходів. Тому всякі писання в цій справі до УЦК, як безпредметові, залишаться без відповіди. — Український Центральний Комітет. 4х

Затемнення помешкань на терені Ген. Губернаторства обовязує від год. 17.30 до год. 720.

ЖЕРТВУЮЧИ НА СТУДЕНТСЬКИЙ ФОНД — ПОМАГАЄШ НАЦІЇ!

Жертви на Фонд Українського Студента: Українбанк, Краків.

ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ.

КИЇВ. — З найрізнорідніших українських місцевостей напливають докладні звіти і описи відкриття українських церков на зайнятих просторах. Найбільше вдоволення викликало відкриття гарної старої церкви в Клинцях. Сотками тиснулися люди до церкви і зі зворушенням слухали літургії. Батьки пояснювали шепотом своїм дітям святі обряди і знайомили їх з іконами. Вершком першого Богослуження було всіми спільно співане „Вірую". Почуття вдячности до німецьких вояків, які їм це все уможливили, наповняє всіх.

ПОСТІЙНІ ТРАНСПОРТИ ЧЕРЕЗ ІРАН НЕ МОЖЛИВІ.

СТОКГОЛЬМ. — Радіовисильня в Бостоні подала до відома, що стан іранських шляхів, таксамо як і іранських залізниць не дозволяє на постійні транспорти. У звязку з цим стверджують тут, що в англійських кругах поширюється щораз більше розчарування, бо окупація Ірану Совітами й англійцями, крім загарбання іранських нафтових теренів, мала ще метою створити сухопутню сполуку від Перського заливу до СССР, яка служила б транспортові постачання.

З українського життя

Пращальний вечір

Оплески і квіти... золоті, ніжно-рожеві, криваві троянди... Їх дістала артистка Н. Юрчинська-Попович у подяку від суспільности за свою чудову декламацію. Вона також дякує... усміхнена, опромінена і з одухотвореними очима, що тільки-що полали вогнем, іскрились радістю. Але що значать ці китиці квітів у порівнянні з ним нечисленним багатством, що артистка розсипала перед слухачами. Тут була ціла природа, жива істота людська в усіх моментах її розноманітних і многогранних почувань, тремтіла з журби, чи поривалась у вир геройчних змагань, терпіла, боролась, кохала, ненавиділа плакала, розпачала, сміялась, падала, підносилась...

В неділю 12. жовтня ц. р., коли то Жіноча Секція УОТ урядила пращальний вечір рецитацій нашої відомої артистки Наталії Юрчинської-Попович. Дохід на добродійні цілі. Це офіційно... Неофіційно — зродився жаль за втратою на варшавському грунті такої прегарної артистки... Всі вже так призвичаїлися, що кожна академія, кожна культурна вечірка, кожна більша урочистість не обходилися без Н. Поповичевої. Реклямувати її не маємо наміру, тому що артистка, яка має за собою такий поважний мистецький дорібок і то продовж 10 років — її не потребує. Ми хочемо лише оповісти про ту суму вражінь, що їх дала нам п. Попович. Офіційно ми почули, що артистка свій вечір поділила на 3 частини: 1-а — як відповідає сучасній порі — осінні настрої; 2-га настроєві вірші; 3-тя загально-патріотичні. Неофіційно... перед нами розвинулас панорама чудових картин. „Людина та його післанництво мусить виявитись у слові, чи в барві, в музиці чи в мармурі, під маскою одного з героїв Айсхілевих, або за посередництвом сопілки, вирізаної і зіставленої сицилійським пастушком" (Уайлд). Посланник-артист відтворює, надихує життям слово, написане поетом; зясовує його по своєму світовідчуванні суспільству. Нераз траплалося, що самі поети краще розуміли свої власні вірші, коли їх відтворювали правдиві артисти-мистці. І тепер менше чи більше відомі нам вірші Олеся, Маковея, Б. Лепкого, Пачовського, Кобилянської, М. Підгірянки, Н. Холодної, О. Теліги й інших видалися нам сьогодні у новій шаті, набрали нових барв, ширшої душі. Доцільно вибрана програма дала змогу многогранному талантові артистки виповістися так, як це відчувала її душа.

Ми чули не тільки осінні краплі дощу, ми бачили багатство золотої осени, що йде до нас ласкава, щедра зі своїми скарбами; бачили її в лісі, в полі, садку й хаті... І чули гармонійні акорди чи енгармонійне скерцо до її обличчя. Здавалось — чуєш шелест листя чи бачиш довгі золоті проміння на багряно-червоних листках... Бачиш, як розлітаються вони з вітром. Відчуваєш радість її краси й смуток її вмирання...

З тонкою ніжністю передала нам артистка різноманітні настрої жіночої душі, яка важить із терпінням душі на терезках — кохання і амбіцію, радість і смуток, горе і жаль. Надзвичайно багата скаля нюансів, із якою артистка підходить до кожного почуття; відшліфовує його з прецизійністю знаменитого ювеліра й мерехтить перед нашими очима незвичайним сяйвом гри світел... Як мати дитину виплекала і з любовю її показує людям...

Здається, з такими скарбами людина мусить бути щасливою... Та ні... Ми чуємо про самітність великої душі, яку не в стані зрозуміти суспільство, оточення... Чуємо про лебідя, що ламає собі крила з розпуки, що довкола нього „гниле болото"... Але це моменти зневіри. Далі чуємо, як усі душі обєднуються в містичному флюїді на могилах наших борців, разом відчувають жаль матері за поляглими синами, ненависть до ворога, запал до боротьби, тугу за вождем... І поле червоно-кривавих маків...

Усі три частини ілюстровані неменш артистичною грою знаменитої артистки Софії Сідлецької (Крилачевої). В програмі були: Чайківський, Мацціні й інші композитори.

Увесь час на салі панувала благовійна-настроєва тишина великого напруження-відчування. Все жило...

Голова Жіночої Секції п. Кордубова в дуже теплих і сердечних словах пращала артистку і дякувала за чудовий вечір, за її десятилітню працю в мистецько-артистичній ділянці та за інтенсивну суспільно-громадянську працю, для якої артистка не жалувала ні часу, ні здоровля, ні сили. Була завсіди як змобілізований вояк готова на кожний поклик, не чекаючи рекомпенсат чи похвали. Була артисткою на сцені і в життю. І в кожного тому залишає великий жаль по собі. Сьогодні кожний упритомнив собі: „Ця людина є незамінна", бо такі великі й динамічні постаті не розкидані, на жаль, судьбою на кожнім кроці. Одним тільки тішимося, що на рідному терені артистка буде мала більше змоги виявити свій талант і що там буде менше тих „філістрів, що підтримують тяжкі, нездарні, сліпі сили механічні і не в стані розпізнати силу динамічну, як тільки прийдеться їм зустрінутись з нею будь у людині, будь у течії суспільній" (Уайлд).

Е. Янчевська

Катастрофальні умовини в совітському промислі на Уралі

ШАНГАЙ. — Згідно з останніми звідомленнями Совітів у т. зв. нових промислових районах СССР на Уралі і в західнім Сибірі панують жахливі умовини. Большевики привезли в останніх тижнях з великою швидкістю фахових робітників з утрачених або загрожених промислових округ европейської частини Совітів на схід. Одначе тут не поробили ніяких приготувань для їхнього прийняття. У Свердловську, Уральську та в інших промислових осередках не подбали про якісь можливості для приміщення привезених за заходу робітників, та наразили їх без ніякої опіки на сильну вже зимову студінь. Біля Свердловська тисячі робтників живуть у землянках під голим небом. Про якесь упорядковане введення тих нових робітників до продукційної праці серед таких умовин годі говорити, бо в першу чергу мусять створити якісь хочби найпримітивніші передумовини для самого тільки прожитку цих робітників.

Привернення летунської комунікації між Німеччиною і Фінляндією

БЕРЛІН. — У понеділок, 27. 10. привертає німецька „Люфт-Ганза" на спілку з фінським летунсько-комунікаційним товариством „Аеро О-И" комунікацію на лінії Берлін — Данціґ — Кеніґсберґ — Риґа — Реваль — Гельсінкі, що вже відбувалася перед війною.

Кнут Гамсун за новою Европою

ОСЛЬО. — Відомий норвезький письменник Кнут Гамсун подає в норвезькій столичній пресі, що він є за новою Европою під німецьким проводом. Завдання Норвегії приступити до союзу европейських держав під німецьким проводом. Кнут Гамсун ставить питання, що чекає Норвегію в новій Европі і пише далі: „Ми відвертаємось від Англії. Ми визнаємось в нашій власній спроможності і резиґнуємо з цього, щоби дати себе в майбутньому використовувати і експльоатувати англійцям. Ми змінили рейки і є в дорозі до нових часів і нового світу.

Зі спорту

ЛЕГКОАТЛЕТИЧНІ ЗМАГАННЯ У ЛЬВОВІ.

В неділю 19. жовтня відбулись, не зважаючи на дощ, вітер та зимню, на площі УССК у Львові легкоатлетичні змагання, перші по большевицькому розвалі, між дружинами КЛК і УССК у конкуренціях мужеських та жіночих. — Осяги:

КЛК — УССК (мужчини) 32:32.

Біг на 100 м.: 1) Микитович (УССК) 12,2; 2) Костельник (КЛК) 12,4.

Скок угору: 1) Варцаба (УССК) 1,50 м.; 2) Купчинський (КЛК) 1,42 м.

Стусан кулею: 1) Блажейко (КЛК) 9,75 м.; 2) Микитович (УССК) 8.94 м.

Диск: 1) Блажейко (КЛК) 25,04 м.; 2) Сидор (УССК) 24,95 м.

Біг на 400 м.: 1) Микитович (УССК) 59,2; 2) Соколовський (КЛК) 61,5.

Штафета 800+400+200+100 м.: 1) КЛК 4:01,4; 2) УССК 4:02,0.

Обі дружини від початку аж до кінця завзято змагались із собою й остаточно вислід нерішений 32:32.

КЛК — УССК (жінки) 33,5:20,5.

Біг 60 м.: 1) Кобзяр (КЛК) 8,7; 2) Шухевич (КЛК) 9,4.

Скок угору: 1) Кобзяр (КЛК) 1,25 м.; 2) Винників (УССК) 1,10 м.

Стусан кулею: 1) Кобзяр (КЛК) 7,94 м.; 2) Медвідь (КЛК) 6,78 м.

Диск: 1) Кобзяр (КЛК) 21,21 м.; 2) Томків (УССК) 20,01.

Штафета 4×60: 1) КЛК 37,8; 2) УССК 42,6.

КЛК, зміцнене рекордисткою Кобзяр, перемогло заслужено над змагунками УССК. — Суддя проф. Ілечко. Провід змагань спочивав у руках інж. Б. Рака.

Після змагань зібралися ще змагуни на площі на коротеньке свято. Усіх змагунів стануло 20, по 10 із кожної дружини. УССК, як господар змагань, вручив дружині КЛК на спомин зустрічі гарний прапорець. Увесь час підчас змагань повівав на площі жовто-блакитний прапор. УССК належиться окрема згадка за дбайливу підготову змагань.

Р. М.ович.

Нагнали Тимошенка

СТОКГОЛЬМ. — Як повідомила вже лондонська інформаційна служба, подано в Москві до відома, що ген. Григорій Жуков перебрав команду Тимошенка на середущому фронті з обороною Москви включно. Щоби ця зміна в команді не видавалася публиці надто яскравою, додала лондонська інформаційна служба: треба догадуватися, що маршал Тимошенко дістане інше місце. „Правда" пише сьогодні — так подає лондонська інформаційна служба далі — що Жуков має 26 літ військового досвіду за собою і представляє його як старшину незвичайної енергії.

Американська пресова агенція „Юнайтед Прес" подає з Куйбишева: Сталін звільнив Тимошенка з його урядових обовязків, тому що сам особисто перебрав головне командування і та іменував генерала Жукова верховним командантом західнього фронту. Причин усунення Тимошенка не подають до відома, не подано також, чи він дістане іншу команду.

В Ню Йорку подав вістку про усунення Тимошенка перший, полудневий часопис „Ню Йорк Джернель Амерікен". Цей часопис подав головну вістку „Правди" про усунення Тимошенка як начального вождя на совітському середущому фронті. Часопис подав такий наголовок вістки: „В часі червоної чистки усунено Тимошенка".

Рівночасно подають до відома, що маршал Будьонний сидить в тюрмі в Москві, а маршал Ворошилов також покінчив свою карієру. Щоправда у шведській столиці пригадують, що лондонська інформаційна служба ще недавно виспівувала похвальні пісні під адресою тепер усуненого Тимошенка та вписувала йому безконечні похвали про перемогу. Вона славила в особі Тимошенка великого совітського військового генія. Ще перед трьома тижнями говорив Лондон про великий протинаступ Тимошенка. Цей вихвалюваний большевицький командант пішов отже тою самою дорогою як і інші совітські величини. Цей новий випадок є влучним ствердженням характеристичних для Совітів метод.

НАСЛІДНИК ТИМОШЕНКА.

БЕРЛІН. — Лондонська інформаційна служба подала короткий життепис ген. Жукова, наслідника усуненого Сталіном Тимошенка, як начального команданта середнього відтинку фронту. Ген. Жуков був тепер командантом оборони міста Москви. Він почав свою карієру як звичайний вояк в попередній війні. Вступив до війська 1915 р. По якомусь часі авансував на старшину. Після революції був дальше старшиною совітської армії, де він „завдяки своїй мужності" скоро авансував. Генерал Жуков, так підкреслює лондонська інформаційна служба, потребує дуже мало сну. Часом спить він цілими тижнями тільки дві години в день, в цьому короткому часі, який лишається йому між зайняттями.

Генерала Жукова вважають найкращим командантом совітської армії. В лютім м. р. іменували його шефом генерального штабу. Його військове знання не обмежується тільки на кавалерію, але він має також великий досвід у повзових боях. В 1939 р. кермував він панцирним боем проти японських військ у Зовнішній Монголії.

ГОСТИНА УКРАЇНИ В ЗОЛОЧЕВІ.

Україна — Русалка 4:1 (2:0).

В неділю 19. жовтня гостювала репрезентаційна одинадцятка України в Золочеві, де розіграла товариські змагання з тамошньою молодою дружиною „Русалкою". Заслужено виграла Україна у відношенні 4:1 (2:0). Ворота стріляли для України: Скоцень І. 3 і Богурат. Україна виступила без Мікльоша І. в нападі, одначе мала ввесь час гнітучу перевагу. Змагунів України прийняли незвичайно щиро. Видців понад 1000.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередну адресу.
ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва за Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. ...
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79